

שמעון פרס

תל אביב, כ"ז תמוז תשס"ג
27 יולי 03

יוליה וינר היקרה,

קראתי בהשתאות את ספר שיריך ("על כסף, על זקנה, על מוות וכיו"ב) וחשתי שכבר מזמן לא נפל לידי ספר שירים עז כל כך. יש בו עוצמה בלתי צפויה, נחמה כמעט ביישנית, ואמת רועמת מצופה בקצת הומור.

אמרת אמת על מקום הממון בחברתנו ("מקומו של האדם הוא כספו") ועל ארצנו שהפכה להיות ארץ "שכלה כספת של מופתים ואותות נסים ונפלאות".

מעולם לא קראתי תיאור נוקב כל כך – חסר רחמים – על הזקנה, כפי שמסופר בשיריך ואכן קשה להשלים עם הרעיון שהזקנים (וכולנו נועדנו להיות כאלה) "הם ההישג העליון, התוצר הסופי, של מאמצינו ושאיפותינו".

אני מבין יפה את היחסים המתוארים בין "העיר הזאת ואני".

לאחר שהשתחררת מחקומוניזם של אביך ("כמוהו נכספתי למטרה צודקת וטהורה/ או לפחות למקום/ שם לא יהיה עלי לרוץ על חבל דק"). את מוצאת ש"בזכרנו את זכות אבותינו/אנו בונים מעונות פויזיס"

התרגום של חמוטל בר-יוסף הוא נפלא.

היש באמתחתך עוד שירים? מן הראוי שיראו אור.

בהוקרה עמוקה,

שמעון פרס

